

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΞΕΝΗΤΕΙΑΣ

[Ἐκ τῶν ἄρτι ἐκδοθέντων «Ἀγροτικῶν»]

Ἀνάθεμά σε, ξενητεία, μὲ τὰ φαρμάκια πῶχεις !

Θὰ πάρω ἕναν ἀνήφορο νὰ βγῶ σὲ κορφοβοῦνι,
Νὰ βρῶ κλαράκι φουντωτὸ καὶ ῥιζιμιὸ λιθάρι,
Νὰ βρῶ καὶ μιὰ κρουόβρουσι, νὰ ξαπλωθῶ ἔστὸν ἴσκιο,
Νὰ πιῶ νερὸ νὰ δροσιθῶ, νὰ πάρω ἄλιγη ἀνάσα,
Ν' ἀρχίσω νὰ συλλογισθῶ τῆς ξενητείας τὰ πάθη,
Νὰ εἰπῶ τὰ μαῦρα ντέρτια μου καὶ τὰ παράπονά μου.

Ἄνοιξε, θλιβερὴ καρδιά καὶ πικραμένο ἄχειλι,
Βγάλε κάνα χαμόγελο καὶ πὲς κάνα τραγοῦδι.

— Τραγοῦδια ἂν ἔχ' ἡ μαύρη γῆ, κι' ὁ τάφος χαμογέλοια,
Ἐχεῖ καὶ τοῦ παιδιοῦ ἡ καρδιά ποῦ περπατεῖ τὰ ξένα.
Τὰ ξένα ἔχουν καὶμοὺς πολλοὺς καὶ καταφρόνια πλῆθος !
Ἐστὰ ξένα δὲν ἀνθίζουνε τὴν ἄνοιξι τὰ δέντρα,
Καὶ δὲ λαλοῦνε τὰ πουλιά, ζεστός δὲ λάμπει ὁ ἥλιος,
Δὲ φυλλουριάζουν τὰ βουνά, δὲν πρασινίζει ὁ κάμπος,
Καὶ δὲ δροσίζει τὸ νερό, καὶ τὸ ψωμὶ πικραίνει!...
Ἐστὰ ξένα ποιὸς θὰ σὲ χαρῆ, καὶ ποιὸς θὰ σοῦ γελάσῃ :
Ποῦν' τῆς μανούλας τὰ φιλιὰ, τὰ χαίδια τοῦ πατέρα :
Ποῦνε τὰ γέλοια τ' ἀδερφοῦ, κ' ἡ συντροφιά τοῦ φίλου :
Ποῦν' τῆς ἀγάπης ἡ ματιαὶς καὶ τὰ γλυκὰ τὰ λόγια :
Ἄν ἀρρωστήσης, ποιὸς θάρθῃ ἔστὴν ξενητεία σιμά σου
Νὰ σὲ ῥωτᾷ τὸν πόνο σου, τὰ γιαιτρικά νὰ δίνῃ,
Ἐστὸ ἔργο σου προσκέφαλο νὰ ξενυχτάει μαζί σου :
Κι' ἂν ἔρθῃ μέρ' ἀγλύκαντι ἔστὰ ξένα νὰ πεθάνῃς,
Ποιὸς θὰ βρεθῇ ἔστὸ πλάϊ σου τὰ μάτια νὰ σοῦ κλείσῃ :
Ποιὸς θὰ σοῦ λούσῃ τὸ κορμί, ποιὸς θὰ σὲ σαβανώσῃ :
Ἐστὸ λείψανό σου ποιὸς θάρθῃ λουλούδια νὰ σὲ ῥάνῃ :
Καὶ ποιὸς μὲ πόνο θὰ ῥιχτῇ ἔστὸ νεκροκρέββατό σου
Γιὰ νὰ σὲ κλάψῃ : Ποιὸς θὰ εἰπῇ γιὰ ἐσένα μοιρολόγι :
Ἄχ! πὼς τοὺς θάψτουν νάξερεις καὶ πὼς τὸς πᾶν τοὺς ξένους
Χωρὶς λιβάνι καὶ κερί, χωρὶς παπᾶ καὶ ψάλτη !

Ἀνάθεμά σε, ξενητεία, μὲ τὰ φαρμάκια πῶχεις !

Ποῦ νὰ τὸν ἴπῳ τὸν πόνο μου, ποῦ νὰ τὸν ἀπορρίξω :
Νὰ τὸν εἰπῶ ἔστὰ τριστρατά, τὸν παίρνουν οἱ διαβάταις,
Νὰ τὸν ἀφήσω ἔστὰ κλαριά, τὸν παίρνουν τ' ἀγριοπούλια!...
Κι' ἂν κλάψω, τὰ φαρμακερὰ τὰ δάκρυα ποῦ νὰ πέσουν :
Ἄν πέσουνε ἔστὴ μαύρη γῆ, χορτάρι δὲ φυτρώνει,
Ἄν πέσουνε ἔστὸν ποταμὸ, ὁ ποταμὸς θὰ στύξῃ,
Ἄν πέσουνε ἔστὴ θάλασσα, πνίγονται τὰ καράβια,
Κι' ἂν τὰ βαστάξω ἔστὴν καρδιά, μὲ καὶν, μὲ φαρμακῶνουν !...

Ἀνάθεμά σε, ξενητεία, μὲ τὰ φαρμάκια πῶχεις !